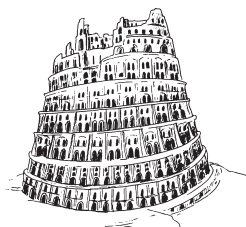

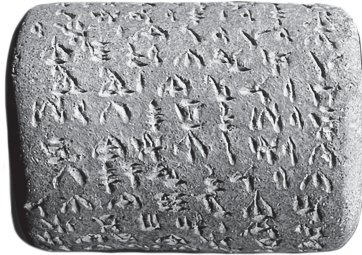
ІНСТИТУТ ЛІТЕРАТУРИ ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ

БІБЛІОТЕКА
СВІТОВОЇ
ЛІТЕРАТУРИ

НАЙДАВНІША ЛІТЕРАТУРА ШУМЕРУ, ВАВИЛОНУ, ПАЛЕСТИНИ

Харків
«ФОЛІО»
2016

В ПЕРЕДВІЧНІ ДНІ, В БЕЗКОНЕЧНІ ДНІ...

В передвічні дні, в безконечні дні,
В передвічні ночі, в безконечні ночі,
В передвічні роки, в безконечні роки,
В ті колишні часи, коли все насущне в сьйві з'явилося,

ось коли,

5 В ті колишні часи, коли все насущне ніжно вимовилось,
ось коли,

Коли в оселях Країни хліб їсти стали, ось коли,
Коли в печах Країни плавильні тиглі робити стали,
ось коли,

Коли небеса від землі відступилися, ось коли,
Коли земля від небес відійшла, ось коли,
10 Коли людське ім'я встановилося, ось коли,
Коли Ан собі небо забрав, ось коли,
А Ёнліль собі землю взяв, ось коли,
Коли Ерешкігаль шлюбним дарунком світу підземному
подарували, ось коли

Коли в плавання вирушив він, коли в плавання
вирушив він, ось коли,

15 Коли Батько світом підземним поплив, ось коли,
Коли Ёнкі світом підземним поплив, ось коли, —
Кидаються Малі до володаря,
Линуть Великі до Енкі,
Ці Малі — камені руки,
20 Ці Великі — то камені, від яких танцюють тростини.

Навколо кіля човна Енкі
Вони розсипаються, мов черепахи,
Перед носом човна владаревого
Вода, наче вовк, усе пожирає,

25 За кормою човна Енкі
Вода, наче лев, лютує, —
Тоді, в ті дні, древо, єдине древо, хулуппу-древу,
На березі Євфрата чистого посаджене,
Води Євфрата п'є воно, —

30 Вітер південний налітає щосили, корені вириває,
віття його ламає,

Євфрат водою його збиває.

Жінка, словам Ана покірна, йде,

Словам Енліля покірна, йде,

Древо рукою своєю бере, до Урука приносить.

35 У квітучий сад Інанні його несе.

Жінка рук не покладає, древо плекає,

Жінка очей не зводить, рук не покладає, древо плекає.

«Коли ж буде престол чудовний, щоб я сіла?» — питає.

«Коли ж буде ложе чудовне, щоб я лягла?» — питає.

40 П'ять років минуло, десять років минуло.

Виросло древо, кору його не розколоти.

У корінні його змія, що не знав закляття, зробила

кубло.

У вітті його Анзуд-птаха вивів пташеня.

Посередині Ліліт-діва спорудила собі житло.

45 Діва білозуба, серце безтурботне.

Світла Інанна, як вона гірко плаче!

На світанні, коли небосхил засяяв,
 Коли на світанні загомоніли птахи,
 Уту з опочивальні вийшов.
 50 Сестра його, світла Інанна,
 До Уту-героя волає:
 «Брате мій, у ті передвічні дні, коли судилися судьби,
 Коли над Країною пролився достаток,
 Коли Ан собі небо забрав, ось коли,
 55 А Му́лліль собі землю взяв, ось коли,
 Коли Гаша́нгаль шлюбним дарунком у Кур підземний
 подарували, ось коли
 Коли в плавання вирушив він, коли в плавання
 вирушив він, ось коли,
 Коли Батько у Кур підземний поплив, ось коли,
 Коли Ама́нкі у Кур підземний поплив, ось коли, —
 60 Кидаються Малі до володаря,
 Линуть Великі до Аманкі,
 Ці Малі — камені руки,
 Ці Великі — то камені, від яких танцюють тростини.
 Навколо кіля човна Аманкі
 65 Вони розсипаються, мов черепахи,
 Перед носом човна владаревого
 Вода, наче вовк, усе пожирає,
 За кормою човна Аманкі
 Вода, наче лев, лютує, —
 70 Тоді, в ті дні, деревце, єдине деревце, хулуппу-деревце,
 На березі Євфрата чистого посаджене,
 Води Євфрата п'є воно, —
 Вітер південний налітає щосили, корені вириває,
 віття його ламає,
 Євфрат водою його збиває.
 75 Жінка, словам Ана покірна, йде,
 Словам Мулліля покірна, йде,
 Деревце рукою своєю я взяла, в Урук принесла,
 В сад квітучий Гашанни його внесла.
 Я, жінка, рук не поклала, деревце плекала,

- 80 Я, Гашанна, очей не зводила, рук не покладала,
деревце плекала.
«Коли ж буде престол чудовний, щоб я сіла?» — питала.
«Коли ж буде ложе чудовне, щоб я лягла?» — питала.
П'ять років минуло, десять років минуло.
Виросло деревце, кору його не розколоти.
- 85 У корінні його змія, що не знає закляття, зробила кубло.
У вітті його Анзуд-птаха вивів пташеня.
Посередині Ліліт-діва спорудила собі житло.
Діва білозуба, серце безтурботне».
Світла Інанна, як вона гірко плаче!
- 90 Брат її, герой Уту, на ці слова її не озвався.
На світанні, коли небосхил засяяв,
Коли на світанні загомоніли птахи,
Уту з опочивальні вийшов.
Сестра його, світла Інанна,
- 95 До Гільгамеша могутнього волає:
«Брате мій, у ті передвічні дні, коли судилися судьби,
Коли над Країною пролився достаток,
Коли Ан собі небо забрав, ось коли,
А Мулліль собі землю взяв, ось коли,
- 100 Коли Гашангаль шлюбним дарунком у Кур підземний
подарували, ось коли,
Коли в плавання вирушив він, коли в плавання
вирушив він, ось коли,
Коли Батько у Кур підземний поплав, ось коли,
Коли Аманкі у Кур підземний поплав, ось коли, —
Кидаються Малі до володаря,
- 105 Линуть Великі до Аманкі,
Ці Малі — камені руки,
Ці Великі — то камені, від яких танцюють тростини.
Навколо кіля човна Аманкі
Вони розсипаються, мов черепахи,
- 110 Перед носом човна владаревого
Вода, наче вовк, усе пожирає,
За кормою човна Аманкі

- Вода, наче лев, лютує, —
Тоді, в ті дні, деревце, єдине деревце, хулуппу-деревце,
115 На березі Євфрата чистого посаджене,
Води Євфрата п'є воно, —
Вітер південний налітає щосили, корені вириває,
віття його ламає,
Євфрат водою його збиває.
Жінка, словам Ана покірна, йде,
120 Словам Мулліля покірна, йде,
Деревце рукою своєю бере, в Урук приносить,
В сад квітучий Гашанни його несе.
Жінка рук не покладає, деревце плекає,
Гашанна очей не зводить, рук не покладає, деревце
плекає.
125 «Коли ж буде престол чудовний, щоб я сіла?» — питає.
«Коли ж буде ложе чудовне, щоб я лягла?» — питає.
П'ять років минуло, десять років минуло.
Виросло деревце, кору його не розколоти.
У корінні його змія, що не знає закляття,
зробила кубло.
130 У вітті його Анзуд-птах вивів пташеня.
Посередині Ліліт-діва спорудила собі житло.
Діва білозуба, серце безтурботне.
Я, світла Гашанна, як гірко я плачу!»
На слова, що сестра його мовила,
135 Брат її, Гільгамеш могутній, на слова її озвався.
Пояс, що важив п'ятдесят мін, він одяг,
П'ятдесят мін йому — наче тридцять сіклів.
Бронзову сокиру, дорожню свою сокиру,
Сім талантів і сім мін завважки, узяв у руку.
140 У корінні змію, що не знає закляття, убив.
У вітті Анзуд-птах схопив пташеня своє, полетів у гори.
Посередині Ліліт-діва зруйнувала своє житло,
Зруйнувавши, кинулась утікати.
А дерево — коріння його він зрубав,
віття його він розколов.